

La tribuna

Igualtat de màrqueting?

No estic segur que una futura llei d'igualtat pugui cobrir tot el que el nostre col·lectiu demana

CARLES

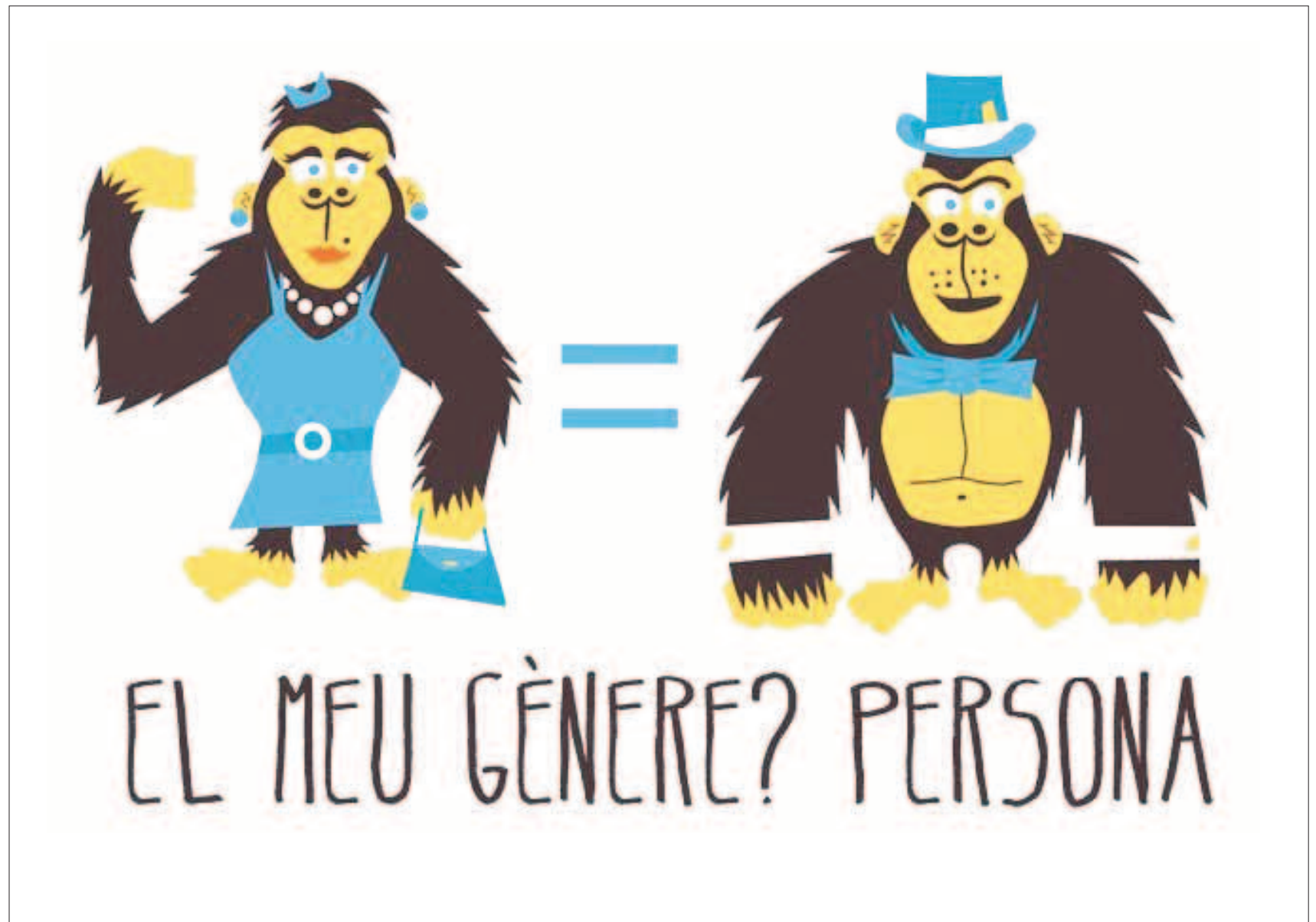
Perea

a consellera general d'SDP, **Silvia Bonet**, en el seu article publicat el passat 8 de març en motiu del Dia Internacional de la dona treballadora, mencionava la visita d'una delegació de l'ECRI (European Commission against Racism and Intolerance) a Andorra. Ja són varis els dies que esperem poder escoltar el portaveu del Govern fent-ne un primer balanç. Després de dues setmanes entenem que no n'hi haurà cap, tot i que alguns/es ens hi hem reunit, inclòs associacions, Govern i Comissions Legislatives del Consell General.

Enguany i per la futura elaboració de l'informe de revisió i de recomanació a Andorra per continuar lluitant per l'eradicació de la discriminació, dels 77 punts presentats per la Comissió Europea 45 són referents al col·lectiu LGBTI o estretament vinculats als nostres interessos. Vull sobreentendre que hi ha valoració quan veritablement hi ha una base on poder argumentar, debatre i defensar quelcom. Però vist l'històric, i als fets em remeto, sembla que el Govern no disposa de rèpliques per fer-hi front a totes, o a quasi totes, les preguntes formulades per l'ECRI més enllà de l'estrictament legislatiu.

Entrant en detall, no estic segur que una futura llei d'igualtat pugui cobrir tot el que el nostre col·lectiu demana i necessita, perquè no tenim lleis marc on escudar-nos. Les demandes sorgeixen d'una realitat del segle XXI i, si em permeteu, res nou que pugui desestabilitzar els sectors més conservadors. Sempre hi ha estat, però a la que mai s'hi ha fet front i la mateixa que s'ha volgut moldejar per interessos personalistes. Podem parlar d'igualtat d'accessibilitat a la sanitat pública quan la disfòria de gènere i la transsexualitat no queden registrades en el Pla de Salut 2020? Per què no ha prosperat la nostra demanda de mesures per

acompanyar en el procés de reconeixement de la pròpia identitat de gènere més enllà de Salut Mental?

Tinc por a que el conservadorisme pugui signar, novament, una llei en la que podem tenir la possibilitat d'equiparar-nos en drets i oportunitats. Els que ens pertocuen com a ciutadans. No se n'exigeixen més, simplement es demana poder gaudir de tots, sense entrebancs. El dret a la sanitat, el dret a la plena identitat de gènere o bé l'efectivitat del dret a no ser discriminat, com la recent aprovada llei integral de transsexualitat del 17 de març a Madrid, entre d'altres.

La visita de l'ECRI ha servit per constatar la pantomima de l'Institut de Drets Humans d'Andorra i de la seva presidenta

Per altra banda, la visita de l'ECRI ha servit per constatar la pantomima de l'Institut de Drets Humans d'Andorra i de la seva presidenta; que a cinc dies efectius de la reunió amb l'ECRI s'assabentava del col·lectiu LGBTI a Andorra, quan fa dos anys que demanem la seva empara i ajuda. Cal, urgentment, una renovació de la junta directiva.

Estic convençut que es vol continuar treballant per la igualtat per part del Govern, però com he escrit en articles anteriors, la igualtat no pot estar polititzada ni molt menys hem d'aconseguir-la en etapes. No podem presumir de Constitució i afavorir el ple aconseguit de la igualtat de les persones, recollida en l'article 6, en compta-gotes i

tintant-la amb interessos partidistes. La igualtat no és un màrqueting polític ni un preparatori per a unes futures eleccions. Cal compromís, cal fets i defensar-la d'una manera contundent per poder presumir de model de societat, més enllà de la voluntat. No podem parlar de tolerància si no hi ha respecte, primerament, vers necessitats d'eradicació de discriminació. Simplement demano un cop a la taula i que hi hagi un sentiment, unànime d'Estat, per començar a eradicar una de les grans malalties de la nostra societat: la discriminació en totes les seves formes i colors. ≡